

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκοσα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοσι καὶ ἑπτὰ Φλεβάρη,
γέλασε, Ρωμῆ κλαψάρη.

Χίλια καὶ ἑνδεκα μετρῶ καὶ ἑνῆκοσ' ἀκόμῃ,
καὶ ἄνθοπώλεμον σφοδρὸν συγκροτοῦν οἱ δρόμοι.

Ἑρμολογεῖ καὶ ὁ Φασουλῆς τὴν Τσικνοπέμπτην τῆς Βουλῆς.

—
Ὅταν αὖρα τοῦ Φλεβάρη ψιθυρίζῃ ὅσας ἰτέας
θυμοῦ τὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς τὰς τελευταίας,
ἀλλὰ καὶ τὰς διατάξεις τὰς ἀναθεωρητέας.

—
Τὴν σημαντικὴν ἡμέραν
ἐνθυμήσου τῆς Βουλῆς,
τὴν πασῶν ὠραιότεραν
καὶ μεγάλῃ ἐν πολλοῖς.

—
Ἐνθυμήσου, κακομοίρη,
τῆς Βουλῆς τὸ πανηγύρι
μὲ τὰ θεωρεῖα πλήρη.

—
Ἦταν Παρλαμέντο τρέλλα...
κόσμος ἐσπρωχνε νὰ μῆπῃ,
καὶ ἦτανε καὶ ὁ Ριμπαρμπέλα,
μὰ καὶ ὁ Τοῦρκος ὁ Ναμπῆ.

—
Ἦταν καὶ ἐπιτετραμμένοι
ἀρκετὰ καλοθρεμμένοι,
συμμετεῖχε δὲ συγχρόνως
τῆς ὥραιας τελετῆς
καὶ τῆς φίλης Ἀλδιόνας
ὁ σημαίνων Πρεσβευτής.

—
Ἦταν τόσοι σιτβαγμένοι
καὶ παπάδες μερικοί,
ἦσαν καὶ νεοφερμένοι
ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.

—
Φύρδην μίγδην ἐκεῖ πέρα
καλυμμαύκια καὶ λοφία,
καὶ ἦταν Τσικνοπέφτ' ἡμέρα
καὶ ἔλαμπε χαρὰ κρυφία.

—
Καὶ ὁ Δραγούμης, συμπολίτη,
τὴν Συνέλευσιν κηρύττει,
ὅτι ἔνας μαῦρος Ἐφιάλτης μὲ τὸ μέγα γεγονός
γενεῖται ἀπὸ τὸ στήθος καθεμιᾶς καὶ καθενός.

Τότε δὴ σκιρτήματα
καὶ χειροκροτήματα,
τότε μάτς καὶ μούτς φιλιὰ,
λὲς καὶ νῆταν Πασχαλιὰ.

—
Τότε τοῦ Συνδέσμου νίκη,
Περικλέτο μου, τρανή,
καὶ ἔπαψαν τὸ κικιρίκι
κορδωμένοι πετεινοί.

—
Τότ' ἐξάρωσε καὶ ἡ φάτσα
καθενός Ἱερεμία,
καὶ ἦταν, Περικλῆ, μπουνάτσα
καὶ καθ' ὅλα νηνεμία.

—
Ὡρα ποθητῆς εὐδίας
πρὸς πανηγυριν καλεῖ,
καὶ ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
ἀνεβόησαν πολλοί.

—
Ἡμέρα πανηγύρεως καὶ ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν
καὶ πρὸς Ἐθνοσυνέλευσιν ἀττύτως ἐργασθῶμεν,
καὶ τώρα συγχωρήσωμεν πάντας τοὺς ταπεινώσαντας
καὶ τοὺς ταπεινωθέντας,
τοὺς ἀποπετεινώσαντας
καὶ ἀποπετεινωθέντας.

—
Καὶ ἄκουσα καὶ τὸν Κόντε τὸν γαλάντη,
ποῦ μίλησε στὸ βῆμα λιγυρός,
καὶ ἔσφαζε καθὼς λένε μὲ τὸ γάντι,
καὶ ἦταν σπουδαῖος λόγος τασυχερός.

—
Ἀλλὰ καὶ ὁ χρυσομάλλης, πατριώτη,
περιχαρῆς τὸν Κόντ' ἐχειροκροτεῖ,
καὶ μπράβο τοῦ φωνάζει καὶ μπραβίσιο
γὰ τέτοιο φίνο λόγο καὶ ἱλλουστρίσιο.

—
Καὶ ὁ Ράλλης ἐρρητόρευσε γεμάτος ἀπὸ μένος,
καὶ μὲ πολλὴν εὐφράδειαν καὶ ἐκείνος μᾶς ἐφώτισε,
καὶ ὁ Θεοτόκης, Περικλῆ, κατενθουσιασμένος
ἐβγαλε καὶ τὰ γάντια τοῦ καὶ τὸν ἐχειροκρότησε.

—
Ἐνθυμήσου τὴν ἡμέραν τὴν σημαντικὴν, μαζέτα,
ποῦ καὶ ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη πιάστηκαν ἀλαμπρατσέτα,

Κι' αν τούς χώρισαν τὰ πάθη, κι' αν τούς χώρισαν τὰ μίσση,
δμως τώρα τούς ἐνώνει μέγας πόθος και κοινός,
και κανέναν ως τυχαίον, Περικλέτο, μὴ νομίσῃ
τῆς σημαντικῆς ἡμέρας τὸ σημαῖνον γεγονός.

Ἐνθυμήσου, προσφίλῃ,
πῶς ὠμίλει κι' ὁ Θανάσης,
ποῦ τοῦ ῥίχθησαν πολλοὶ
γὰρ Ρωμουνικὰς συμδάσεις.

Ἐνθυμήσου τὴν ἡμέραν,
τὴν πασῶν σπουδαιότεραν,
πῶς οἱ δύο συμπεθέροι
τὰ ξανάπαν ἓνα χέρι.

Μὴ λησμονῆς πῶς κι' ἄλλοι
κοιμμάτων δορυφόροι
ἵστη φούρια τὴν μεγάλην
πιαστήκαν σὰν κοκῆροι.

Μὴ λησμονῆς ἀκόμα
πῶς κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
ἐφάνη κι' ἄλλο κόμμα
τὸ τῶν ἐθνικοφρόνων.

Μὴ λησμονῆς προσέτι,
ξυλένις τοσαναπέτη,

ὅτι και τὴν ἡμέραν τῆς Πέμπτης τὴν μεγάλην
πολλὰ περὶ Χαλάρων ἠκούσθησαν και πάλιν.

Μὴ λησμονῆς, κασίδη,
τὸν κλύδωνα τῆς χώρας,
κι' ἐκεῖνο τὸ βρασιδι
τῆς τελευταίας ὥρας.

Σοῦ δείχν' ὅδον εὐθεῖαν,
μὰ μὴν ξεχνᾷς προσέτι
μέσα σ' τὸ μαλεδράσι
και τὴν σιχομυθίαν
αὐτὴν τοῦ Κασσαδέτη
μαζὶ με τὸν Θανάση.

Μὴν ξεχᾷς, Περικλῆ, ποῦ φορεῖς βλακείας κῆνος,
πῶς με τὴν Συνέλευσίν μας εἰμφορεῖ νὰ φέξῃ κάτι,
πῶς ἐψήφισαν ὑπὲρ με τοὺς ἄλλους κι' ὁ Κατσάνος
λέγωντας πῶς παρεσύρθη με τὸν λόγο τοῦ Κορφιᾶτη.

Ἦτον ἡμέρα νίκης!.. εὐτύχει κι' εὐδαιμόνει,
κι' αὐτὴν τῆς κρεωφάγου τὴν Πέμπτην μὴ λησμονέι,
και νῦν ἐξύμνησέ την εἰς τὴν διὰ πασῶν
ὡς πάροχον εἰρήνης κι' ἐλπίδων μελλουσῶν.

Αὐτὴν ὕμνολογῶ
με τοὺς πολλοὺς κι' ἐγώ,
και τώρα πέρνουν κύρος
θεσμοὶ λησμονημένοι,
κι' ἡ μνήμη τῆς ἀγῆρας
ἵστη μνήμην μου θὰ μένη.

Τὴν Πέμπτην ἀνυμνεῖτε και νῦν και τοὺς αἰῶνας,
ζήτω και τοῦ Συνδέσμου, ζήτω και τῆς Κορώνας,
ζήτω και τῶν κοιμμάτων τοὺς ἀρχηγούς τοὺς φίλους,
ποῦ με τὰ δρό των χέρια χειροκροτοῦν ἀλλήλους.

Περικλέτο, γῆν ὄρω,
κι' ἀφῆσέ με νὰ χαρῶ
και ν' ἀρχίσω τὸν χορὸ.

Περικλέτο μου γαλιάνδρα,
μὴ μοῦ γίνεσαι Κασσάνδρα
και θορνῶν ἱερειάς.

Ἀρχισε και σὺ χορούς,
και σὲ λίγο θησαυροὺς
θᾶχῃ κάθε μας Ταμίας.

Ἡμέρα πανηγύρεως κι' ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν,
και πρὸς Ἐθνοσυνέλευσιν οἱ πάντες ἐργασθῶμεν.
Τὰ πάθη του τάνῃμερα καθέναν ἀς δαμάσῃ,
κι' ὁ κρύος ὁ Καρνάβαλος ἐξέδρας ἐτοιμάσει,
και παρελάσεις κι' ἄρματα κι' ἄθροους ἀνθοπολέμους,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς σ' τὸ γλέντι του φωνάζει: λαμπορέμους.

Π. — Τὴν Συνέλευσιν κι' ἐγώ,
Φασουλῇ, δεξολογῶ.
Τὴν Συνέλευσιν σαλπίζω
και πολλὰ μ' αὐτὴν ἐλπίζω.

Ὡχαῖρε, Φοῖβε λαμπερέ, ποῦ φῶς χρυσοῦς ἡμέρας
ἐφώτισε χαρμόσυνον τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
και μίαν ἐξιλέωσε Βουλὴν ἁμαρτιῶν,
Βουλὴν ἐπαναστάσεων και περιπετειῶν.

Εὐὰν εὐοῖ!.. μὰς ἤλθανε καλὰ με τὸ τσουβάλι...
πανηγύρις μὲς σ' τὴν Βουλὴν κι' ἀπέξω Καρναβάλι.

Παιῶνα νικητήριον
βαροῦν σ' τὸ Βουλευτήριον
Ἑλητῆς και Κορδονάκια.

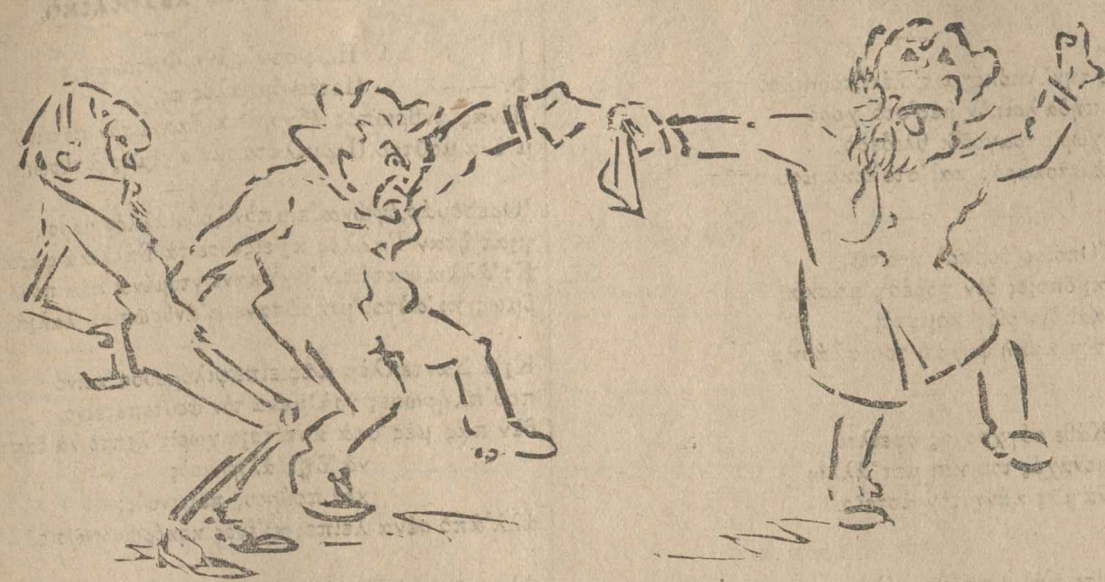
Κι' ἀπέξω κουρελιάρηδες
χορεύουν γκαμηλιάρηδες
μαζὶ με γαϊτανάκια.

Μὲς σ' τὴν Βουλὴν καλόγηροι
και Πρέσβεις και ποδόγυροι,

κι' ἔξω τρελλὸς Καρνάβαλος κτυπώντας τὸ νταούλι
χορταίνει τώρα τοὺς Ρωμηοὺς με χόρτα τοῦ Δρακούλη,
και σὰν ζητιάνος πηλαεῖ με δίσκους ἀνὰ κάτω,
και μὰς γυρεύει και λεφτὰ νὰ κάνῃ Κομητάτο.

Φ. — Βρὲ καλῶς στὴν, βρὲ καλῶς σ' τὴν τὴν μεγάλη τὴν
τὴν Ἀποκρητὰ τὴν κρύα,
ὁποῦ κόσμος και κοσμάκης μ' ἔρως και πίσω μαίνεται,
και ζητοῦν νὰ τὴν θερμάνουν, ἀλλὰ δὲν θερμίνεται.

Κύτταξέ τὴν, κακαμοίρη,
πῶς σιμόνει ταπεινῇ,

κρύα, σαρακοστιανή,
ποῦ καθέναν τὴν οἰκτερεῖ.

Ποῦ σαλόνια και χοροῖ!..
κύτταξέ πῶς προχωρεῖ,
και θυμάται πρῶτα κλέη,
κι' ἄκουσέ τὴν τί μὰς λέει.

Ἀποκρητὰ τρελλὴ
λυπητερὰ λαλεῖ.

Δυστυχισμένα χρόνια!..
κλεισμένα τὰ σαλόνια,
κι' οὔτε χοροῦ πακέτο
γὰρ με δὲν εἶναι φέτο.

Κι' οἱ φιφτοῦ κλεισμένοι,
ἀλλὰ μ' αὐτοὺς μαζὶ
κι' ὅλ' οἱ μπουρζοαῖ
με βλέπουν λυπημένοι.

Ποῦ σκώματα ποικίλα
ποῦ πνεύμα; ποῦ και χάρις;
ἀκόμη κι' ἡ γκαμήλα
δὲν φαίνεται με κέφι,
μήτε κι' ὁ γκαμηλιάρης
βαρεῖ καλὰ τὸ ντέφι.

Πικράθηκε κι' αὐτὴ,
τὴν πότισαν χολαῖς,
δῶστε μου κομπετί
νὰ ράνω κεφαλαῖς.

Τῆς Ἀττικῆς τὰ λάτι
σπανίσει και στερεῖται,

μήτε κι' ἀπ' τὸ Παλάτι
κανέναν δὲν χορεύει.

Εὐπνήστε μπάρμπα-ντόρο νὰ γυρέψετε,
κι' ἐλάτε με τὸ ζόρι ν' ἀποκρέψετε,
νὰ πιήτε, νὰ χαρῆτε, νὰ χάρεψετε.

Θ' ἀλλάξῃ, βρὲ παιδιὰ, τὸ ροζικό σας,
ἀνθοβολοῦν τριγύρω σας οἱ κήποι,
ὅλ' ἀφθονοῦν σ' τὸ κράτος τὸ δικό σας
και μόνον ἀνθοπόλεμος σας λείπει.

Σήκω, χαρτοδαίσει, νὰ κάμῃς
ἐξέδρας και σφοδροὺς ἀνθοπολέμους,
ποῦ δὲν τραμάζουν διόλου τὰς Δυνάμεις,
μήτε τοὺς γείτονάς σου και τοὺς Αἰμούς.

Ἄς τρέξουν μὲς σ' τοὺς δρόμους Πιερότοι
κι' ἀλαλαγμοὶ ν' ἀκούωνται και κρότοι.
Σεχάστε πῶς εἶσθε λυπημένοι
και με τὴ λύπη τίποτε δὲν βγαίνει.

Γελάστε, παιδιὰ, με τὸ στανιὸ,
κι' ὁ διάολος ἀς πάρῃ τὸν γονεῖο
ἐκείνων, ποῦ δὲν δίγουνε παράδες
γι' ἄρματα, γὰρ χοροὺς, γὰρ μασκαράδες.

Αἰσέστε και γιὰ με τὰ κομποδέματα,
γελάστε, παιδιὰ, κι' ἀς εἶναι ψέματα,
κι' ἂν ἀδεῖαν καττάξτε τὰ πιάτα,
μὰ δώστε λεφτὰ γιὰ Κομητάτα.

Σήκω, Ρωμῆ, με τὸ στανιὸ νὰ ξαναζωηρέψῃς,
σήκω νὰ γίνῃς μασκαρὸς και νὰ παραχορέψῃς,
και σ' τὸ χορὸ τραγοῦδ' αὐτὸ,
Ρωμῆ μασκαράζεις:

ἀνάθεμά τα τὰ λεφτά
κι' ἐκεῖνον ποῦ τὰ βρήκε.

Φ.—'Ακουσες τὴν Ἀπόκρια τί λέει, τραγωδύτη;
πήδα λοιπὸν μὲς σ'τὸ χορὸ
χωρὶς τραγοῦδι θλιβερό,
κι' ἀστεῖο; ἔλα μασκαρᾶς καὶ σ'τὸ δικό μου σπῆτι.

Ὅποιος σοβαρὸ κρατεῖ,
κι' ὅποιος δὲν φορέσῃ μάσκα
καὶ δὲν ρίξῃ κομφετί,
τὴν κακὴ ψυχρὴ του φλάσκα.

Κάθε σύγχρονος ὀφείλει
μοναχὸς του καὶ μετ' ἄλλων
νὰ μᾶς κάνῃ τὸν ἀστεῖο.

Ἴτε πάλιν, παῖδες φίλοι,
πρὸς ἐξέδρας Καρναβάλων
νὰ σᾶς δώσουν ἀριστεῖο.

Π.— Κύττα...σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
Δραγούμης σέρνει τὸν χορὸ,
καὶ τὸ μαντύλι τοῦ βαστοῦν ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη,
κι' ἀρχίζουν ἀνθοπέλεμο μὲ τὸν Μαυρομιχάλη.

Μπροστινέ μου, ποῦ χορεύεις,
νᾶδρης τοῦτο ποῦ γυρεύεις
νὰ τελεώσουν ἡ δουλειαῖς...
Δεύτερε μὲ τῆς ἐλθαῖς,
ποῦσαι πρῶτος σ'τὰ κοπάδια,
νᾶχης τῆς Ραλλοῦς τὰ χάδια
καὶ νὰ πᾶν καλὰ τὰ λάδια.

Τρίτε, σύρε τὸν χορὸ σου
καὶ μὲ τὸν συμπέθερό σου.

Τέτοια Δραγούμης τραγουδεῖ
γιά τὸ καινούριο δάνειο,
ποῦ τὸ Ρωμαῖκο θὰ δῇ
μὲ τοῦτο φῶς οὐράνιο.

Ράλλη μου μὲ τὴν ἥττονα
νὰ τῶδρισκα νὰ γλύτωνα.
Τζώρτζη μου μὲ τὸ καμάρι,
θὰ μᾶς κάνουν τέτοια χάρι;

Ἀχ! καὶ νᾶδιναν διακόσα
μιλιούνια καὶ σκράντα,
φαντασθῆτε τότε γρόσα,
ἐξω φτώχεια μιὰ γιὰ πάντα.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, τὸν Σαντεκλέρ τὸν εἶδες;
Φ.—Εἶδα κι' ἐγὼ τὸν Σαντεκλέρ, καὶ Γάλλους καὶ Γαλλίδες.

Τοῦ Σαντεκλέρ κοκορικό σ' ἐκεῖνο τὸ Βασιλικό.

Π.— Πῶς σοῦ φάνη Φασουλῆ;

Φ.— Πετεινόμαλος πολὺ.

Ἐνας ἄνθρωπος ἐβγήκε κι' ἔκανε τὸν πετεινὸ
μ' ἓνα μοῦτρο, Περικλέτο, σὰν κι' ἐμᾶς ἄνθρωπινό.

Ὁρεβουάρ, ἐφώναζε, μὲ τὸν ζοῦρ, ἄλλόν, μεροί,
γιατ' ἦταν Γάλλος κι' εἰξευρε τὰ Γαλλικὰ φαρσί.
Κι' ἄλλοι κατόπιν βγήκανε ντυμένοι σὰν πουλιά,
ὅμως κι' αὐτοὶ μιλούσανε μ' ἄνθρωπινὴ λαλιά.

Κι' ὁ Σαντεκλέρ μᾶς εἶπε: φιλόμουσο κοινό,
ποῦ πλήρωσες γιὰ μένα τὸν ψευτοπετεινό,
δὲν πᾶς μὲς σ'τὰ κατέτοια, χωρὶς λεπτὸ νὰ δώσης,
νὰ δῇς ἀληθινούς
καὶ πούρους πετεινούς;
ἀλλ' ἀπὸ σένα λείπει κι' ἐνὸς κοκόρου γινῶσις.

Δὲν πᾶς σ'τὸ Παρλαμέντο τῶν σεβαστῶν πατέρων,
ὅπου μ'πορεῖς σ' αὐτὸ
νὰ δῇς χωρὶς λεπτὸ
τὴν κοκορομαχίαν τῶν δύο συμπεθερών;

Κι' εἶπε καὶ μιὰ Φασιανή: Ρωμηοί, σ' αὐτὸ τὸ χάλι,
ἂν δάνειο σᾶς ἔδιναν κι' οἱ Σαντεκλέρ οἱ Γάλλοι,
τότε καὶ σεῖς γιὰ χρήματα σ'τὰ πόδια δὲν θὰ ληώνατε
κι' ἄγροτικά ζητήματα μὲ τοῦτο θὰ τελεώνατε,
μὰ κι' ὄγδοα θὰ βλέπατε νὰ γίνουν Ἰπουργεῖα
γιὰ τὸ καψοεμπόριο καὶ γιὰ τὴν γεωργία,
κι' ἤθελε κι' ὁ Καρνάβαλος νὰ κάνῃ Κομητάτο...
μὰ ποῦντο τὰ φιλότιμο, τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το.

Τέτοια μᾶς εἶπαν σ'τὴ Σκηνή,
κι' ἀμέσως ἀλὰ Γαλλικὰ
τὸ στρίβει κι' ἡ Φασιανή,
κι' ἄκουσα κόσμον νὰ θρηνῇ
τριγύρω μου σπαρακτικά.

Γιατί, καὶ μὲνε, Σαντεκλαῖς; λυπητερά τοῦ λέω...
γιὰ τὰ λεπτὰ τοῦ Σαντεκλέρ μὲ πόνο Σαντεκλαῖω.

Ἴδου λοιπὸν, ἀγαπητοί, ποῦ μ' ὄρεξι μεγάλη
κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
τὰ μαρινάτα χωράτ' αὐτὰ μᾶς σᾶς εἶπαμε,
καὶ τώρα τρέφε, Σαντεκλέρ, μὲ τὸ λειρὶ καὶ κτύπα με.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμπορορράπτῃς πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρμοῦ κατ' ἕνας θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
τὰ ρούχα τοῦ τὰ φετεινά,
κι' ἐκείθεν νάδῃ λιγερὸς ὡς ἂν νὰ παριστάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κατ' ὅθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.

Στοῦ γνωστοῦ Μαρινόπουλου τὸ μέγαν Φαρμακεῖον
βρίσκονται Γκιλέντο κορσέδες ἀληθῶς ὑγιεῖνοι,
ὅπου πρέπει νὰ τοὺς βάξῃ κάθε σῶμα γυναικεῖον,
ὅν ὥραϊον ὅντως θέλῃ κι' εὐμελὲς γ' ἀναφανῇ.
Τέτοιους θαυμαστὰς κορσέδες ποῦναι χάρις κι' εὐρωστία,
πρέπει κι' ἄνδρες νὰ τοὺς βάξουν... σὰς μιᾷ χωρὶς ἀστεία.